

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Digterdrømmen

Citation: Baggesen, Jens: "Digterdrømmen", i Baggesen, Jens: *Blandede Digte. 1. Samling.* - 1899, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen04tom-shoot-workid54794/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Blandede Digte. 1. Samling. - 1899

Spar et dit Brænde, fyr i Ønen brav!
Gjør Stuen dygtig varm!
Tag Punskebollen frem, og lav
Din Ven en Drik, som hede kan hans Barm!
fyld Glasjet, og lad Boreas berude
Saa meget, som han gider, tude!

Det øvrige lad Himlen sørge for,
Som tæmmer Storm og Hav;
Som gjør, at Purken driftig gaaer
Paa Skotte der, hvor Helten fandt sin Grav.
Lad Punsjen tæe vor Krop og drukne Sorgen,
Og Skiebnen raade for i Morgen!

Digterdrømmen.

Den ensomme Stor
Gienled af forelskede Toner;
Og Trostabs og Kærligheds Lov,
Mens sødt, o Semirel du sov,
Omjublede Dryadernes Throner;
Hvor fiedrede Sapphoers Klager
Gienkaldte de bortflotne Mager.

Jeg listede mig
Til Leiet i Skyggen af Bøgen;
Sephiterne boltrede sig
I Lov, da jeg nærmede mig:
„O! rober mig ei ved jer Spøgen!“
Saa hvistfed jeg til dem, og ilte
Dit, hvor min Tilbedede hvilte.

Her stod jeg og laae;
Og ønske, med smagende Blikke,
Eet Kys kun, for strax at bortgaae.
Hvor skialv jeg! den Yndige laae,
Og slumred, og mærkte mig ikke.
Saa laae den homeriske Skjønne
for Paris engang i det Grønne.

Da puffed til dig,
Sødt-smilende Venus! din Sanger:
„Tillad kun den yderste Flig
Blot eengang at kyskes af mig;
Det er jo dog lidt, jeg forlanger.
Og medens jeg kysker, Gudinde!
Hold Styr paa de spøgende Vinde.“

Jeg buffed mig ned,
Og kyske kun fligen, og hæved
Af frygt, at hun naagned berøved;
Thi Læben berørte det Sted,
Hvor Kærligheds Himmels sig hæved.
Den Yndige vedblev at sove:
O torde jeg mere dog rove!

Vellystige Nu!
Paa rødrende Læbe-Linder
Min Mund sig nu hefted; men du,
Sødt-smilende! slumred endnu;
Og fryg, og frit, uden Hinder
Jeg kysked, og kysked dig atter,
Du Himmels yndigste Datter!

Hist kom han: „du seer,
Eisvingede Son af Cythere!“
Saa bad jeg, „hvor passende her
Anbragtes en Pii! eller fleer!
Naar pleied du langsom at være?
Ead eene mig Arme et brænde;
Diis ogsaa din Magt over hendel!“

Den spøgende Gud!
„See“, sagde han, „der har du Pile,
Med Buen; skyd selv dem kun ud,
Og, hvor du vil, ramme dit Skud!
Jeg selv mig en smule maa hvile.“
Aglæe med Roser bedækked
Det Sted, hvor den Lille sig strækked.

„Erfjellige jeg!“
Udbrod jeg, og Buen opspændte;
Og Pile paa Pile nu fløi.
Den Yndige mærkte det ei;
Men Kysse paa Læberne brændte,
Som vidnede sedt om den Flamme,
Jeg lændte, ved rigtig at ramme.

Jeg sigted, og fikted,
Og spændte, og figlede after.
Hvor smilende, blusfende, rød,
Hvor yndig, hvor fælen, og sød
Eaac Himlens usfyldige Datter!
Hun drømte, hun smilte, hun spogte.
Hver Pii! hendes Qude foragte.